

MONTHAN, JEAN JACQUES, ÄVEN JOHAN JACOB

Minnes-tal öfver lieutenanten ... Hindric von Wolcker. Hållit för sällskapet Gamle göther, i Wenersborg d. 25 januarii 1788, af Jean Jacques Monthan. ... Wenersborg 1788, tryckt hos Swanholms enka.

Vänersborg
1788

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök*: Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra*: Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

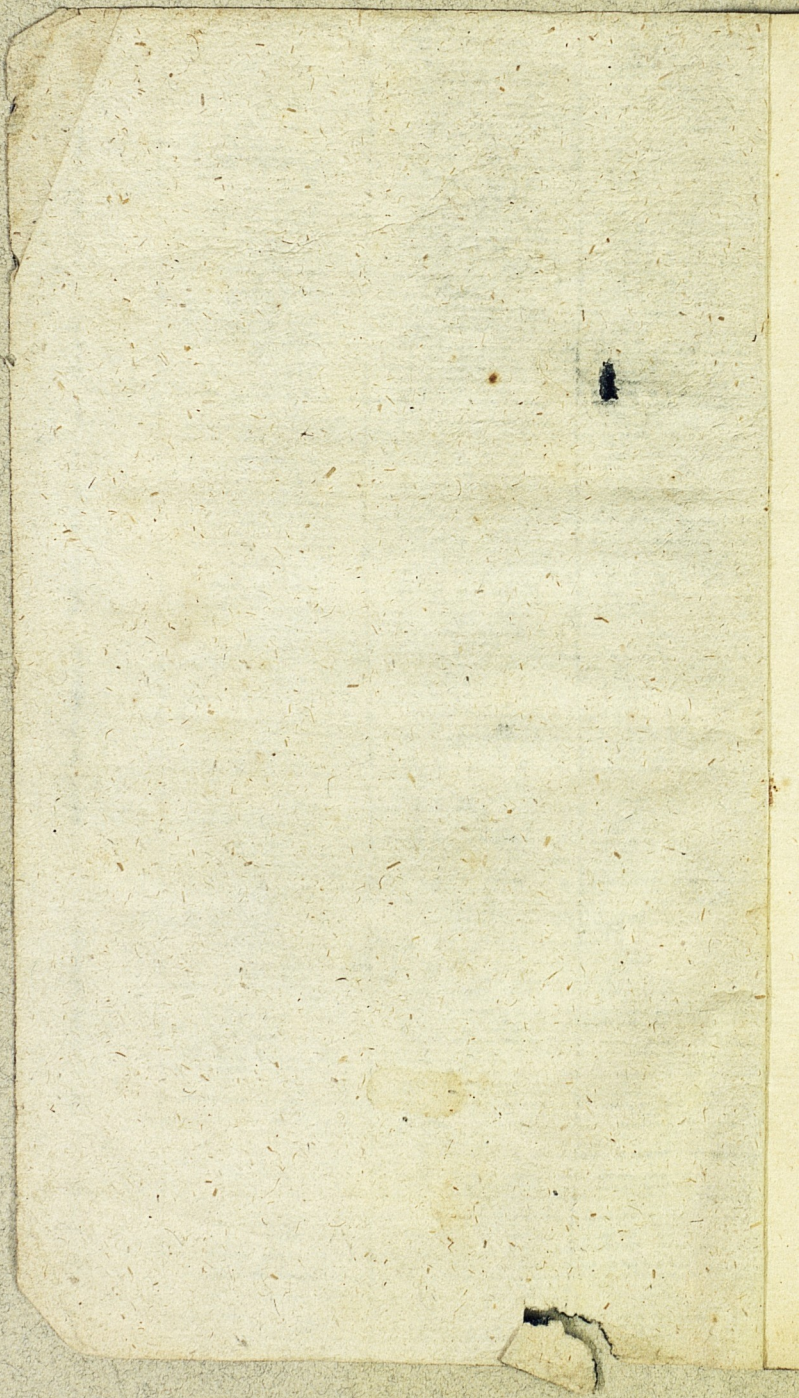
- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service. Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> alla boken.

- <http://search.books2ebooks.eu/>

MINNES-TAL

Biogr.

Sord

(Br.)

1700-1829

ÖFVER

LIEUTENANTEN

WÄLBORNE HERR

HINDRIC

VON WOLCKER.

HÄLLIT

FÖR

SÄLLSKAPET

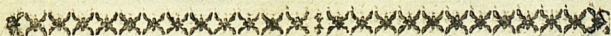
GAMLE GÖTHER,

I Wenersborg d. 25 Januarii 1788,

AF

JEAN JACQUES MONTHAN.

LIEUTENANT.

WENERSBORG 1788,

Tryckt hos SWANHOLMS Enka.

Ej smickrets hala röst, som ilskas och be-
römmar,

Ej Afvunds tjuuning, nå dit sig hans skugga
gömmar;

Han trotsar bägges magt: Han öfver tiden är.

Ode öfver TILAS.

Enär på denna dag min röst befald jag höjer,
Ej glädjens liflighet, min tunga tolka får.
I fagnans dystra natt, min tanke lifvet röjer,
Då jag ur verdens støj, i grafvens tyfta går.
J värde Góthe Mån! Ert minne af en Broder,
Mån det i veklig pragt af konsten yttras bör?
Nej Ómhet refer bäst förtjensten Årestoder,
Dem ingen barnslighet och våld i glömska
för;
Så lemnom tårar rätt, vår fagnad ljust beskrifva,
Jag teckna skall Er sorg, mån den ej verklig är?

Och skulle blott en sed åt WOLCKER hug-
 komft gifva,
 Jag honom ur defs lugn, i nya faror bår.

Lifvet har dölgt sig, Mörkret är bredt på
 Fåflet. Grafvarne öppnade, deras skuggor om-
 gifva oss. Göther! Minnet af en Broder talar
 til Eder: förskräckens icke, hans samvete bår-
 väde aldrig.

Lik en dimma mellan tvånne skår, som hö-
 jes från böljan, tårar sig, bortsvinner i luftrym-
 den: få lifvet mellan tvånne punfter, *det fram-
 farna, det tilkommande* danas, verkar och förgås.

Af rot och stamm utspricker blömmen som
 gifver fröet och förödödligar plantan, våra gär-
 ningar följa oss, i sista andedraget utfås et nytt
 lif, och ifrån grafven utgår dygden förklarad.

Så

Så låtom oss betrackta H. WOLCKERS
 lefnad, af hans värf önska oss hans belöning.

Dig nedtryckande och smärtande tillstånd
 af Samfunds lefnaden allfrande begrep, fattig-
 dom! i dina armar undfick WOLCKER lifvet (a
 på Dahls Land, Sundahls Härad, Örs Socken
 och Örnäs af DAV. VILH. VON WOLCKER, Cor-
 net vid Fersiske Dragonerne, härstammande af
 en Churpfalzisk Famille, och af Utrica Båarn-
 hjelm.

Af Jordens beskaffenhet och Climatet, kan
 man merendels sluta til Åboers lynne. Et tørt
 och kallt allstrar ofta trumpenhet och hård-
 het. (b WOLCKER född i armod och en-

A 3

a) Han föddes d. 18 Octob. 1731 samma dag då De-
 cretet om Pragmatiska Sanctions beviljande i Riks-
 församlingen ingafs af Prins Froben Ferdinand
 af Furstenberg.

b) Bevises af Ehrensvårds Italienska resa.

fald, hade derföre bordt vara nedflagen och lat. Landets smak, tidens utveckling synes verka detta. Icke des mindre var han af annat sinnelag glad, ömm, fri och arbetsam, man rörer deraf, at oskulden är utan förebräelse, menniskan i enfaldet vålgöraende, tankan utan fördommar fannings gifvande, (c och hårdigheten idog. WOLCKER valde händre i Krigsvettenskapens djupare yrke uparbeta sina sinens förmögenheter, ån hemma i orklöshet tankspriidd dväljas bland anhörige. 1752 antogs han vid Artilleriet i Götheborg, der han få besittade sig, at han om trenne år undergick Officers-Examen, och blef derföre befördrad til Fourir i samma Regemente.

Året derpå återkom han til Wästgötha Dahls, der han åtta år tilförene som Volontair tjent för sin Faders lilla gård. Det

c) Dalins Svenska Historia,

Det fält började nu vidgas på hvilket Svenska folket borde århindras om Fåders bragder, och på hvilket det fant sin svaghet, sin oenighet, och sit aftagande. Kriget som 1757 afkunnades Preusen, är denna bane.

I Maji Månad commenderades WOLCKER til Pommern. Han skulle nu til Fåderneslandet årlägga sin skuld, til sina Snilleöfningar kalla en Lärmåftare, och til sin Dygd anläggga en grund. Han skulle visa sin fosterbygd, at hans kärlek til den torfvan der han undfått lifvet, endast kallade honom at offra det, och han skulle ådagalägga, at han, Åttling af sådane Fäder som stupade vid Lützen, ej frucktade dö. Straxt vid ankomsten til Arméen, blef han under Gref *Aug. Ehrensvärds* befål commenderad bevista attackven af Penamynde. Hvilken lyckades. WOLCKER fick här se vårdet

af Parabeln. Ordfakande anglarne af *Ricochetten*, fölger af brändrörens rätta uträkning, och puncterne til de bästa riktningar af brèchen. Här fick han röna början af kundskapers nytta och tilfredsställande, at upmuntras af sin Befälhafvare. Hemma i sin kammare vid afhörandet af krigsbedrifter, hvem är ej då hjälte? Men när kulorna hvina, jorden darrar, luften fylles af rök och örat af fårades jämmer; då torde modet blifva pröfvat. Då blir man varse öfvertygelsen af sina gerningar, och om dygden ledt samvetet. Är det så, då är det man med kjöld anser faran, med omtanka stridens händelser. Då drar man svärdet til det ondas förekommande, fyller sina plickter, omfamnar döden välsignande och förlätande. Då anser man sina fiender som medmenniskor, och sedan man afvårjat deras företagande, som sine

våns

vänner. WOLCKER fick årfara dessa fännin-
 gar, då han 1758 d. 5 Aprill med den kjäc-
 ka och ålskade Roos åt sjösidan för andra
 gången stormade Penamynde Skantz. d) Här
 fick han skåda sagan af Människans vildhet,
 grymhet och dårskap, här fick han röna kån-
 slan af lifvets elände, och se döden i de för-
 färligaste drag. Här fick hans månsklighet ut-
 gjuta sig. Vid sin lida såg han sin vän Roos
 skjutas och nedfållas, kamrater anropa hans
 hjälp, och sist färad i vänstra armen, snart
 vända lifvet uplösas af de många kulor från
 fienderna skutos. Stormningen upphörde -----
 WOLCKER blef fången.

Trenne år var han i fångenskap, fändes
 ån til ena, ån til den andra befästade orten,
 tills han ånteligen, d. 1 Jun. 1761 blef utväxlad.

A 5   Dä

d) Herr Öfverste Rök förde der öfverbefålet som Major.

Då varande General en Chef Gref *Aug. Ehbrensvård*, hvilken sedt *WOLCKERS* modiga upförande och forskat hans egenkaper. Han som aldrig i befordringar liknade Mulvaden, utan såg det fanna verkliga, han förgat nu intet at Sverige åter bekommit et värdigt barn. *WOLCKER* fick d. 20 Aug. Fendrichs Constitutorial i Regementet, och transporterades til tjenstgörning på Västerbottens, at under Öfverste Carnals befäl nyttjas vid Demins belägring. Året derpå bevistade han Attaqven af *Neü Calen* och åfven Vinter-Campagnen. De krigande Magterne hade nu tröttnat, *Frederich* den sanskyldige Store hade öfverhand, folk tröt, och Cassorne voro tomme, freden skänktes d. 15 Febr. 1763. *WOLCKER* återkom i lugnets sköte gläd och ledsen.

Om ej hoppet likt blomman som synes mot

ytan,

ytan, men hvilar på botten, dårade och blindade människan, vore ofta vår lefnad en jorrande ufelhet; Men huru up och ned lefnadskeppet ock går, tror man sig mellan dimma och folrök se hamn. Vi smickre oss sjelfve, vi tro oss förtjente hägkommas, men ---- Solen lyser icke alltid på de fruckbare fälten, hon döljes af moln. WOLCKER tjente sin Konung med yttersta nit, och når han fick afsked hade han en trött kropp, och många Ynglingars hedersgrad. Han var Lieutenant.

Konungar, Furstar, Regenter, i hvilket tilstånd har ej börd och val författ Er? Er utsig, Edra hvårf år det hela, Er tilkommer at dana och utvickla, at belöna och nåpsa; men glömmen ej den enskilta, som gifvit Er rätt dertil, förgåten ej til Domare bland folkens välja Gudar, de der inse i begreppet, de der

vår-

vårdera det fanna och ofmickrade. Er stäm-
 pel är folkets kärlek, Er värde är den vifes
 röst, och Er belöning är tilkommande tider.

GUSTAF! Milde, Ålskade, Dyrkade GUSTAF!
 du gjorde väl at du kom!

Nu hafve vi fett vår ålskade Bror i en
 mätto tjena det allmänna, låt oss se om han
 som enskilt öfvergaf det.

Under en lefnad af 46 år hade han nog-
 samt rönt, at den Patriotiska dygd forntidens
 folk, som grund til lyckfalighet skattade, hade
 i sednare år-hundrade förbytt sig i Handel och
 egendoms skötsel, WOLCKER brann af åtrå
 at gagna, och at som sjelfständig människa nu
 först gagna sig sjelf. Naturen fordrade omsi-
 der sin rätt, hjertat ville åfven styra. Den fäll-
 het, som målas i blickar, och ordas i suckar,
 hade WOLCKER i ungdoms åren funnit, han
 ville

villie i sin frihet uplifva det glada framfarna, han ville med Adam ej vara allena, utan åskade ena hjelp, mera af ömhet än egennyttan, han gifte sig 1778 med Fröken Magdalena Hjerta.

Jag tycker mig se honom i detta tillstånd, han som var så öm och så glad. Författ ur nöd i utkomst, huru tjust skulle han ej omfamna sin Maka? Hänryckt villas i fediga begär och bedyrande skalkas i vålluft. Huru nöjd skulle han ej sköta sin hushållning, granska jordens beskaffenhet, och deltagande i Naturens godhet, bota brifternas. Ack! hvad han skulle skattat Landtman lycklig och sig trög at sent välja det fanna.

I sjelfbeständ, i mildhet och uplyst vilja, rönes det goda hjertat, som pryder och hedrar människan. e) **WOLCKER** hade varit i behof och

d) Tankar af Fru Nordensflycht i dess Ode öfver et Godt Samvete.

och fått hjelp. J närvarande af hans vännen,
 huru tackfam, hur redlig var han? vittnen Gö-
 ther! de arme vittna hans ömhet. Han arbe-
 tade, men tryckte ingen. I dagakarlen igen-
 kände han sin like, och hans torfva fucktades
 aldrig af klagande tårar. I ensligheten kände
 och stiftade han ytterligare frid med samvetet
 i befästade af välsignelser.

Så framstöto i åtta år hans dagar, hvilken
 kort tid mot det framskredna af hans lifslängd.
 Våra glada stunder flyckta snart. Men om han
 nu kände blomstrande stötman af lifvet i sin
 Makas och Barns armar, så ville ock Himlen
 öka hans fällhet. En dygdig människa är i
 alla stånd i alla vilkor jordens prydnad; det
 är hon som blidkar Allmaktens vrede och stif-
 tar verldens frid, hon borde lefva för at in-
 trycka i hjertat en sann förtröstan, och gjuta i
 själen

Själens Himlens Nåd, men lönen är i det saliga oföränderliga. WOLCKER skulle fömna för at lefva evigt i glädjen. Hvad? at dö, om ej at skiljas från det man älskar? det som måst smärtar oss i sista stundens annalkande, är bortgången från fåta vänner. Här lider hjertat, här svagas tankan. WOLCKER! huru ofta du sett döden, var han dig svårast i famnen af din Maka och dina Barn. Dina tårar runno, men at välsigna dem och lemna din saknad desto ömmare. Älskvärde Man! ---- Hulde Far öfverge oss intet. ---- Nej men du suckar, du är ej mer jordisk. e) Dock ---- när såg man den rättfärdigas barn efter bröd gå.

Stoft af en redlig man til dit minne har jag talat. Huru nedrig vore jag, om jag förklenat dig med smicker, och gjordt mig förhatlig på din bekostnad. Jag har följt fanningen. Här gifvas de som känna dig. Jag har ej varit i årfarenhet af dina brister, men borde jag forska dem som lik Gud gett dig nytt lif.

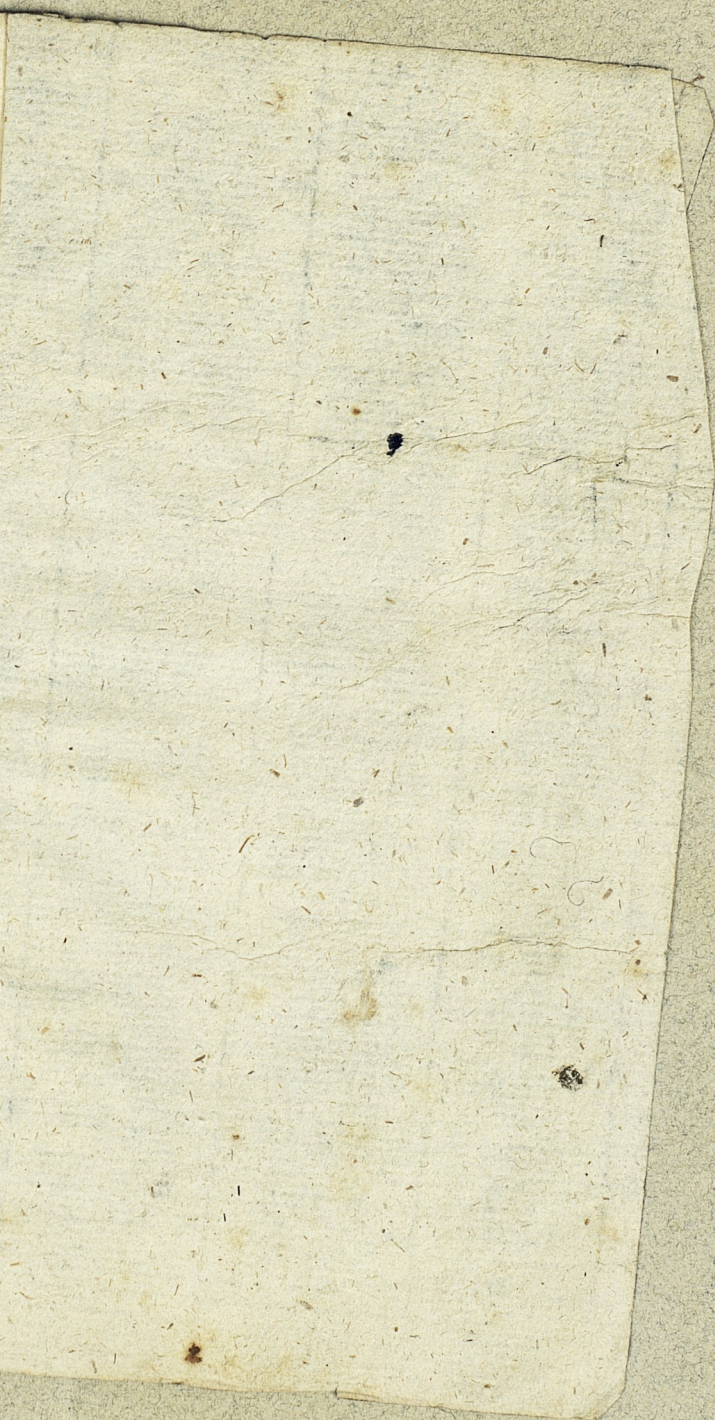
e) WOLCKER dog d. 26 Dec. 1786, han hade tvänne Barn en Son och en Dotter.

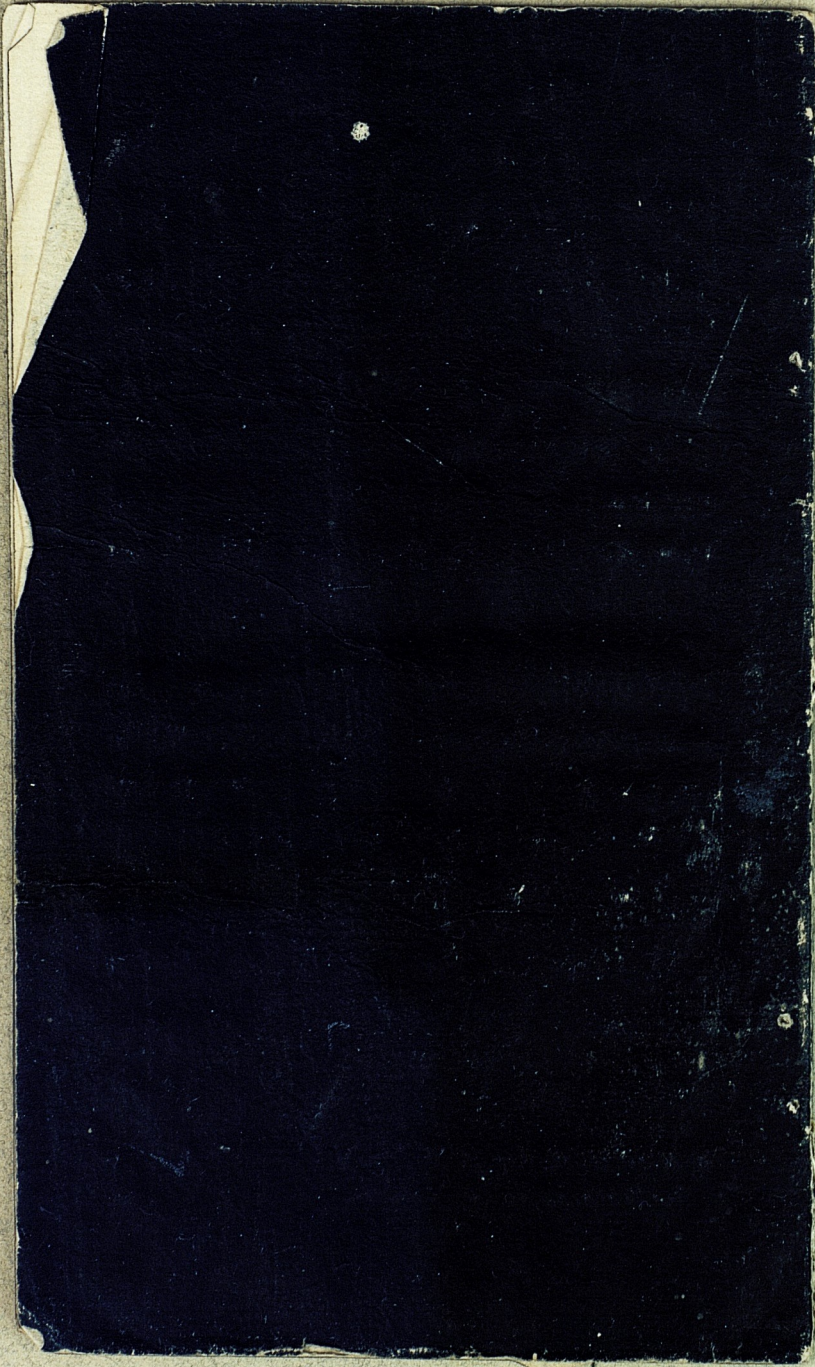
lif. Góther! Er tilhör at förlåta, mig tilkommer at som din jämnlike ónska mig din munterhet, din tarflighet, din ómhet och din ára. Mot afton utbreder Hyazinten fina blad. Ál-skade! Vórdade Fåder! J Góther! når Edre dagar hafva en ánda, då prifas Edre gerningar.

Hår hafven J Áhörare! WOLCKERS minne, viljen J lesva och dó som han?

Anor och Tittlar, som vådren försvinna,
Månskan, ár stoft och stoft skall hon bli:
Fåfångt i höghet hon fállhet kan vinna,
Sjålen i lifvet ár i slafveri.
Sanningens fackla vårt värde hon sprider,
Álska dit Ursprung, ha Dygden til vån,
Fyll dina plickter, då káns du igen
Odödlig i fednaste tider.

www.books2ebooks.eu